

ΕΤΟΣ 67ον

1 Δεκεμβρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 48 (3470)

Η ΛΥΤΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ

Ἔχουμε ἤδη εισέλθει στήν περίοδο ἐτοιμασίας γιά τά Χριστούγεννα· τρεῖς ἐβδομάδες περίπου μᾶς χωρίζουν ἀπό τή μεγάλη ἐορτή. Καί μάλλον δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι μιά φράση ἀπό τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα θά τήν ἀκούσουμε στό πρῶτο ἰδιόμηλο τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ἐορτῆς. Τό τροπάριο ἴεει: «Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ τό παρόν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι· τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλήληται...». Σάν πρῶτος καρπός τοῦ μυστηρίου τῆς Σάρκωσης τοῦ Λόγου, γιά τόν ὁποῖο μᾶς καλεῖ ὁ ψαλμωδός νά γεμίσουμε χαρά, προβάλλεται τό γκρέμισμα ἑνός τοίχου, ἑνός φραγμοῦ, ἡ διάλυση μιᾶς ἔχθρας.

Τά δύο τείχη

Πρωτίστως πρόκειται γιά τήν ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας ἔχθρα πρὸς τόν Θεό. Ἐμεῖς γίναμε ἐχθροί του· «ὁ Θεός οὐδέποτε ἐχθραίνει», ἴεει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἐμεῖς ἀφήνουμε καθημερινά τίς ἁμαρτίες μας νά γίνονται «τείχος», πού μᾶς χωρίζει ἀπό Αὐτόν. Μονομερῶς, ἀπό τό δικό μας μόνο ἐγωιστικό θέλημα ὑψώνεται αὐτό τό τείχος· καί μάλιστα, κατά τόν ἀββᾶ Ποιμένα, δέν εἶναι μόνο ἓνα «χαλκοῦν τείχος ἀναμέσον ἡμῶν καί τοῦ Θεοῦ ἀλλᾶ καί πέτρα ἀντιδέρουσα». Ὀχυρωμένοι δῆθεν στό τείχος τῆς ἐγωιστικῆς μας αὐτάρκειας, ἀφήνουμε τά ἁμαρτωλά «θέλω» μας νά γίνονται πέτρες, μέ τίς ὁποῖες «λιθοβολοῦμε» κιόλας τόν Θεό.

Ἦπῃρχε ὁμως καί ἓνα ἄλλο –προστατευτικό κατ' ἀρχήν– τείχος, πού περιχαράκωνε τόν «περιούσιο λαό τοῦ Θεοῦ», τοὺς Ἰουδαίους, καί τοὺς προφύλασσε ἀπό τό εἰδωλολατρικό περιβάλλον. Τό τείχος αὐτό ἦταν ὁ Μωσαϊκός Νόμος, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό, ὥστε μέ τίς πολλῆς του διατάξεις νά διατηρεῖ τόν λαό του σέ ὑγιή φόβο τοῦ ἑνός ἀληθινοῦ Θεοῦ καί σέ σαφῶς ὀριοθετημένη πίστη. Τελικά ὁμως ὁ προστατευτικός φραγμός τοῦ θεόδοτου νόμου λόγῳ τῆς ἀδυναμίας τέλειαις τήρησός του καί τῶν συνεχῶν παραβάσεων κα-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έφ. β' 14-22)

Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος

Ἀδελφοί, Χριστός ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρα ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν. Ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ· καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς, ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφοτέροι ἐν ἐνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα. Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὐξεῖ εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ· ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.

ταντοῦσε ἀξεπέραστο ἐμπόδιο γιὰ τὴ σωτηρία καὶ πραγματικὴ «κατάρτα», ποὺ χωρίζε ἀπὸ τὸν Θεό. «Φραγμὸς ὀνομάστηκε ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος», λέει ὁ Χρυσορρήμων, «ἵνα περιφράττῃ· γέγονε δὲ μεσότοιχον χωρίζον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ».

Ἀπὸ τὴν ἄλληλ, ἡ «κατὰ γράμμα» ἐρμηνεία του ὀδηγοῦσε σὲ γκετοποίηση τοῦ ἰλαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναίρεση τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ ὅτι θά γίνει «πατὴρ πλήθους ἐθνῶν». Γιὰ νὰ ξεπεράσει ἀκόμη καὶ ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Πέτρος τέτοια ἀπομονωτικὰ τεῖχνη καὶ τέτοιες προκαταλήψεις, καὶ νὰ πεισθεῖ ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶναι μοηυσμένος ἢ ἀκάθαρτος, χρειάστηκε νὰ τὸν συγκληνίσει ὁ Θεός με ὄραμα στὴν Ἰόππη (Πράξ. 10,9-16). Ἀσύγκριτα πιὸ συγκληνιστικὴ ἦταν, βέβαια, ἡ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἐπιλογὴ ὡς «ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν» ἐνός περισσότερο ἀπὸ τὸν Πέτρο προκατειλημμένου καὶ προσέτι φανατικοῦ φαρισαίου, τοῦ πρῶν διώκτη τῶν χριστιανῶν Σαοῦλ.

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς νέας ζῶης

Εἶναι, λοιπόν, προφανές ὅτι αὐτὸς ὁ μετέπειτα ἀπόστολος Παῦλος ἔζησε σὲ ὄλο του τὸ μεγαλεῖο τὸν πάταγο τῆς σωτήριας κατεδάφισις τοῦ διαχωριστικοῦ τεῖχους μεταξύ Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν· καὶ σὲ ἔντονα δοξολογικὸ τόνο περιγράφει τώρα στοὺς Ἐφεσίους τοὺς καρπούς της.

Κατ' ἀρχὴν, ἐνῶ αὐτονόνητα κάθε κατεδάφισις εἶναι μιὰ κατὰ κάποιον τρόπο βίαιη ἐνέργεια, ἐδῶ συμβαίνει τὸ θαυμαστὸ καὶ παράδοξο ἡ κατεδάφισις νὰ συντελεῖται με τὴν ἄσκηση βίας ἐπὶ Αὐτοῦ, ὁ Ὅποιος κατεδαφίζει· καὶ μάλιστα βίας ἕως θανάτου. Ὁ Χριστὸς διέηλυσε καὶ τίς δύο ἔχθρες, γκρέμισε καὶ τὰ δύο τεῖχνη, καὶ τὸ λόγω τῆς ἀμαρτίας τεῖχος μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδελφοί, ὁ Χριστός εἶναι ἡ εἰρήνη μας, ὁ ὁποῖος συνήνωσε τὰ δύο μέρη καί κατέρριψε τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, δηλαδή τὴν ἔχθραν, καταργήσας διὰ τῆς σαρκὸς τοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν πού συνίστατο εἰς διαταγὰς, διὰ τὴν δημιουργίῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἓνα νέον ἄνθρωπον καί νὰ φέρῃ εἰρήνην καί νὰ συμφιλίωσῃ μὲ τὸν Θεόν καί τὰ δύο μέρη εἰς ἓνα σῶμα διὰ τοῦ σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθανάτωσε τὴν ἔχθραν. Καί ὅταν ἦλθε, ἐκήρυξε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα εἰρήνης σ' ἑσᾶς πού ἤσαστε μακρὰ, καί εἰς τοὺς πλησίον, διότι δι' αὐτοῦ ἔχομεν καί οἱ δύο εἴσοδον πρὸς τὸν Πατέρα μὲ ἓνα Πνεῦμα. Ὡστε λοιπόν, δέν εἴσθε πλέον ξένοι καί παρεπίδημοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, διότι ἔχετε οἰκοδομηθῆ ἐπάνω εἰς τὸ θεμέλιον τῶν ἀποστόλων καί τῶν προφητῶν, τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ὅλη οἰκοδομὴ συναρμολογεῖται καί ἀυξάνει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Ἐν αὐτῷ καί σεῖς συνοικοδομεῖσθε, ὥστε νὰ γίνετε τόπος κατοικίας τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἀλλὰ καί τὸ μεταξύ ἰουδαίων καί ἐθνικῶν, δεχόμενος ἐκούσια νὰ ὑποστῆ σταυρικό θάνατο. Τρεῖς φορές μέσα σέ τρεῖς στίχους ἐπανερχεται ὁ Παῦλος σ' αὐτὴ τὴ βία πού ἐμεῖς ἀσκήσαμε στὸν Χριστό: «ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ», «ἐν τῇ σαρκί αὐτοῦ», «διὰ τοῦ σταυροῦ». Καί ὁ Ἀπόστολος διατυπώνει τὸν καρπὸ αὐτῆς τῆς πλυτρωτικῆς θυσίας ὄχι μὲ ἀναιμικές φράσεις ἀλλὰ μὲ τὴν, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην, «σφοδρότερη» λέξη «ἀπέκτεινε»: ἐξόντωσε δηλαδή τὴ διπλὴ ἔχθρα, ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ἀναστηθεῖ ξανά.

Τὸ ἔργο ὁμῶς τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔργο τοῦ ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, δέν ὑπῆρξε μόνον καταλυτικὸ τῆς παλιᾶς κατάστασης ἀλλὰ καί δημιουργικὸ μιᾶς νέας. «Δέν ἔκανε τὸν Ἰουδαῖο ἕλληνα», παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, «ἀλλὰ καί τοὺς δύο τοὺς ἀνέβασε σέ ὑψηλότερη κατάσταση». «Τοὺς ἔκτισε σέ ἓνα καινούργιο ἄνθρωπο ἐνώνοντάς τους μὲ τὸν ἑαυτὸ του», θὰ ἐξηγήσει ὁ Παῦλος εἰσάγοντάς μας στὸ μέγα Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ «καινὸς ἄνθρωπος» καί ἡ «εἰρήνη» δέν ἀποτελοῦν ἠθικές βελτιώσεις τοῦ ἀνθρώπου μὲσῶ αὐτόνομων ἀνθρωποκεντρικῶν τεχνικῶν· πραγματοποιοῦνται μέσα στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ ὁποίου κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός.

«Συμπολιταὶ τῶν ἁγίων»

Ἀμέσως μετὰ θὰ προχωρήσει ὁ Ἀπόστολος καί στὴν παράσταση τῆς Ἐκκλησίας ὡς οἰκοδομῆς, πού ἔχει θεμέλιον τοὺς Ἀποστόλους καί τοὺς χαρισματούχους τῆς πρώτης Ἐκκλησίας (τοὺς «προφῆτες») καί ἀκρογωνιαίον λίθον τὸν ἴδιον τὸν Χριστό. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ καινούργιο μας σπίτι κανεὶς δέν εἶναι ξένος

1 Δεκεμβρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ
Ναούμ τοῦ προφήτου (700 π.Χ.). Φιλαρέτου τοῦ ἐλεήμονος († 792).
Θεοκλήτου ἀρχιεπισκόπου Λακεδαιμονίας.

Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β΄ 14-22 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιν΄ 35-43.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Δεκεμβρίου, Γ΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. δ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιγ΄ 10-17.

καί «πάροικος», ἀλλὰ ὅλοι γινόμεστε «οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» καί «συμπολίται τῶν ἁγίων», ὅλων δηλαδή τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται τελικά γιά τό πατρικό μας σπίτι, ὅπου ἡ «οἰκειότητά» μας μέ τόν Θεό γίνεται σχέση παιδιοῦ πρός τόν πατέρα του· καί οἱ πρῶν Ἰουδαῖοι καί οἱ πρῶν ἐθνικοί μπορούμε διά τοῦ Χριστοῦ «ἐν ἐνί Πνεύματι», δηλαδή «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» νά πλησιάσουμε καί νά νιώσουμε τόν Θεό ὡς τόν μόνο ἀληθινό μας Πατέρα.

Καί ἡ φράση «διά τοῦ Χριστοῦ» σημαίνει ὅτι «εὐδόκησε» πλεόν ὁ Θεός νά τόν ἀποκαλέσουμε «Πατέρα», γιατί σέ λίγες μέρες ὁ «ἀμήτωρ ἐκ Πατρός» Υἱός του θά προσφωνήσει μιά γυναίκα «Μητέρα»· καταδέχθηκε γιά τή σωτηρία μας νά σαρκωθεί καί νά γεννηθεῖ καί ὡς ἄνθρωπος, τώρα «ἀπάτωρ ἐκ μητρός», τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Αὐτές τίς ἡμέρες διεξάγεται ὁ ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων. Μέ τή δική σας συνεισφορά, ὅσο μικρή ἢ μεγάλη κι ἂν εἶναι, ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τή φιλανθρωπική καί κοινωνική ἀποστολή της στίς ἰδιαίτερα δύσκολες σημερινές συνθῆκες.

Ἐνισχύσατε τήν προσπάθειά της. Ὅταν τά συνεργεῖα τοῦ Ἑράνου κτυπήσουν καί τή δική σας πόρτα, δεχθεῖτε τα μέ προθυμία. Ὁ Χριστός κτυπᾷ. Πρός Αὐτόν εἶναι ἡ προσφορά μας, γιά ἐκείνους πού ὁ Ἰδιος ὀνομάζει «ἐλαχίστους» ἀδελφούς Του.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Διευθυντῆς· Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρεαίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr